

**Judicium Grave à Domo Dei, Omnibus Templorum,
Processionum, Et Qvorumvis Sacrorum, Dum Irreverenter
& Impie Divinis assistunt, Dehonestatoribus formidandum**

Pragae, 1670

Caput XIII. Bruta & Pecudes in Christi Sacra Christianis religiosiores.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-54878](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-54878)

rinenter apprehendit terribilis valde vindicta; nam inter jocandum repente corruit, & post pusillum spiritum exhalavit. Ex templo autem subsequuta est magna & formidabilis pestilentia, quâ homines sospites correpti mentis phrenesi subito moriebantur, sine Viatico, sine lena. Qui Apostoli verba (*ideo inter vos multi infirmi & imbecilles, & dormiunt multi*) perpenderit, percussos hoc flagello Anglos advertet ob contemptam Sacram Eucharistiam. Sed nimirum hodie ex oculatis nostris ad cœlestia contuenda, & ad sola terrena centoculis Argis, somnia sunt hæc & delatoria phantasmata. Ad brutas igitur abeant pecudes, & ab iis, quam Creatori in Eucharistia processionaliter circumlato reverentiam debent, & humilitatem, ediscant. Canem ego iis propono in Magistrum, & in dirigenda processione Ceremoniarium, qui eos genua Salvatori inflectere, debitum in Supplicatione ordinem tenere, modestiam & taciturnitatem servare doceat, & si nolint, dentibus & morfu ad officium compellat.

CAPUT XIII.

*Bruta & Pecudes in Christi Sacra
Christianis religiosiores.*

Mirabile est quod recenset his ipsis verbis Metate sua gestum in Lusitania Eusebius Nierembergicus Soc. JESU circa An. Dom. 1626. Philosophiæ Natur. lib. 9. c. 9. Vlyssipone in vicinia Templi S. Justæ quidam Arutex habitabat, qui domi alebat canem mediocri magnitudine, denso rubore, nonnullis albis maculis distinctum, nomine Tudescum. Duos ante annos Christum, cum in niveo velo defertur ad ægrotos, coepit comitari, cum ex dicto Templo sub Eucharisticis speciebus exit. Et quanquam primo tempore minimè notabatur, à septem tamen vel octo mensibus attentius id observatum est, cum nonnullis aliis, quæ meritò visa sunt mirabilia. Imprimis quoties parvum Cymbalum, cujus sonitu admonentur vicini ad Domini Corpus honorandum, vel campana zra è turri concrepant, domo erumpit celer, accurrítque ad Templum festinanter, eoque circumquaq; lustrato reperit domum. Cum verò ad Templi ostium egredientis Domini parvum cymbalum, alterum signum dedit, incredibili velocitate redit ad Templum, ibique prospectans consistit, donec sub umbraculo Venerab. Sacramentum jam procedat. Tum repetito cum alacritate saltu, transmigrat ad canentes pueros, initium pompæ huc illuc versùs in pertranseundo
sepi-

sæpius repetens, quasi ipse ad urbanam reverentiam, & venerabilem comitatum dispo-
neret pompam. Mansuetus licet tum naturâ
tum familiaritate canis, id temporis tamen
obtemporat nemini, nullum sequitur, nul-
lum agnoscit, nè herum quidem vocitantem.
Sic ad ægroti venit domum, sic in propatulo,
aut in platea expectat, sic redeuntem ad
Templum Dominum iterum reducit, sic ma-
net usque dum recondatur in sacram cellu-
lam, mirus ille anteambulo. Semel noctu
excitatus clamore cymbali, cum vellet mo-
re solito pergere, januam reperit interclu-
sam: cœpitque unguibus frequenter pulsa-
re, faucibusque ululare ut ostium solveretur.
Non exauditus. Heri dormientis cubile intrat,
circuit sæpe insufurrans, clamitansq; & sa-
tis eâ arte exitum sibi dari flagitans. Hic au-
tem vel à sopito hero non auditus, vel à no-
lente contemptus, adit Ancillam adhuc vi-
gilem & domestica famulatûs officia pera-
gentem. Insiliit ludibundus, vestis oram
dente momordit, perduxit ad januam, eâque
parefactâ ab Ancilla ad Templum procurrit,
comitatûsque Christum domum repetit, &
eodem pacto, haud inattentâ ancillâ ungue
strepente pulsavit, portamque sibi aperiri fe-
cit. Cum interim aliâ vice Christum, dicto
jam modo præcederet, bajulum quendam
dor-

dormientem offendit ad fontem Roris, tenentem capistro bestiam. Hunc allatrat vehementer; unde expergefactus ille, genua illico venerabundus terræ applicuit, & sic à cane est dimissus. Prorsus eadem datâ occasione reperit rusticam fœminam insidentem afello, eâ visâ commovetur acriter canis, statimque eam assilens admodum latrat. Illa perterrita, & à nonneminè monita descendit, & genibus provoluta non amplius à cane impetitur. Biduo post subreptum in D. Eogratiæ vivifici panis Sacramentum, cum Christus simili pompâ vectaretur, suamque stationem occuparet canis, en equitantem egregium Nobilem; qui & ipse impetu à latrante cane petitus, ab equo, ut Christum transeuntem pronus in terra & pedes adoraret, descendere coactus fuit. Equus interea ungulâ percusserat canis manum, ut ejularet conquerereturque. Et licet dolore urgeretur, famulo tamen, qui ab Hero suo ut illum medicatum duceret iustus erat, restitit valenter, & claudicans pendulam gerens læsam manum, non abcessit, donec morem suo mori gessisset. Quo factò rediit domum, manumque cui medendum erat, domesticis porrexit. Obiverat quis extremum diem, ad cuius cadaver terræ mandandum campanæ insonuerunt, & canis mo-

re

re solito adit Templū, & aliquoties oberrat: sed umbraculū & cetera exeūri Christo parari solita non conspiciens, divertit domum, nec ultra petit Templum: & pluries hoc illi idem evenisse manifestum est. Adfuit 24. horarum spatio concluso Sacramento in representationem sepulchri hebdomadæ sanctæ. Quin imò cubabat subtus monumentū dormiturus: aliàs interiora Templi leni deambulatione circumibat, aliàs per gradus scandens, quieto corpore fixoque obtutu contemplabatur Arcam. Ingenti sexūs utriusq; turbā frequentissimum erat Templum in Octava Paschæ, stabatque jam ornatus superinnumentis ad Arcam Prior, ut S. Hostiam depromeret, & ad ægotum deferret: cum femina quædam vestitu non vulgari, quamquam vulgatā turpitudine, per transversum ostium ingressa staret. Hanc ut canis videt, ex templo accurrit, & furore admodum turbulento & terrifico ter quaterve eam affiliit, Pudore tangebatur misella simul & stupore, sed simul atque à circumstantibus monita genua sua inflexisset, & solo applicuisset, canis abiit, ab ulteriore periculo eam liberam relinquens. Variæ artes modique complures tentati sunt quibus canis ille ab hoc more compesceretur, sed frustra, quin potius nova excrescunt quotidie indicia, novaque quæ

me-

metas naturæ transgredi rem suadent, comparuere vestigia. Efferebatur aliquando Christus Dominus cœlestis viæ cuidam ægroto futurus Dux, interimque Presbyter D. Antonius Mestrius ejusdem Ædis Oeconomus, januam occlusit quâ ascenditur Odæum, & quo jam canis vagabundus ascenderat. Qui cum descensurus ostium clausum esse vidisset, iterum ascendit, & per lignatæ frontis intercidia circumcursans, per ea sæpe numero intromittebat caput, ut omnes timerent ne canis, ni referaretur janua, ad Templi pavementum è summo caderet. Ideoque Mestrius Odæum subit, primoque scalæ ostio ut ante obserato, canem pellit, qui cum ob clausam illam januam, quò minus solitum officium prodeunti Salvatori exhibere posset, diu detineretur, adeò ingentem strepitum excitabat, tum ore, tum unguibus perstrepsens, tantâque vehementiâ incessanter latratu Templum complens, ut janua illico aperienda fuerit. Quo facto magna vi se effudit, & perniciosissime per medias turbas transvolans, ante omnes se solitâ statione locavit. Non defuit qui existimaret, canem puerorum decantantium amore & blanditiâ pellectum cum locum requirere. Quod ut experimento constaret, nè puri præirent, semel statutum est: nihilò tamen lecius canis

nis ex solito se stitit. Accidit aliquando ei
 carnis frustum objectum fuisse, ut si quo pa-
 cto à supernaturali illo instinctu avocari
 posset, experimentum caperetur: quam ille
 vix semel atque iterum ad morsam reliquit,
 maximâ quâ poterat pernicitate ad locum se
 suum sistens. Semel famulus sui heri ad hor-
 tum, qui Collegio D. Antonii adjacet, ten-
 dens, canem se comitantem nullis non minus
 conabatur repellere, nec ut se desereret ob-
 tinere poterat. Satim verò atque cymbala
 Christi Corporis delationem persignarent,
 ultro famulum deseruit, citatòque & conti-
 nuo cursu Templum accessit. Aderat tunc
 ante Templi ostium Juvenis quidam Gonsa-
 lus nomine, & cani notissimus præ cunctis:
 quia tamen erectus stabat, in eum bestia va-
 lido impetu irruit, complicare genua coëgit,
 ac tum demum dimisit, locum de more de-
 ducto foras Sanctissimo Sacramento occu-
 paturus. O quàm multos hodie Stationa-
 rios ejusmodi Gonsalos; & in Processione
 transeunt; Domino adgeniculari detrectan-
 tes, reperiret hic morum, & observantiæ Nu-
 mini debitz Magister! quibus jure merito
 non alium potius quàm canem proposuit
 Deus Præceptorem, ut à fidelissimo, & vesti-
 gia Dominorum suorum constantissimè le-
 gere solito animali, disceret homo ratio-
 nalis,

nalis, quem morem servare deberet in comitando ad vicos & compita procedente Creatore suo.

Sed quia irrationalium pecudum exemplis incepimus recordiam humanam contundere, age plura in eandem rem afferamus, ut pateat, quàm meritò questus sit Dominus per Isaiam. c. 1. *Cognovit bos possessorem suum, & Asinus praesepe Domini sui, Israel autem me non cognovit*: quia non sicut Deum decet honoravit. Prima honoris Personæ gravi debiti significatio est Taciturnitas, & silentii observatio, juxta monitum Ecclesiastici 32. *In Medio Magnatorum loqui non praesumas, & pro reverentia accedet tibi bona gratia*: quo reverentiæ genere colendum Messiam, non à vulgo tantùm, sed & à Regibus prædixit Isa. 52. *Super ipsum continebunt Reges os suum*. Verùm quàm pauci hodie silentium istud Deo, Divinisque rebus in locis sacris & oratione præstant, quod tamen bruta animantia religiosè observant! *Cùm plurima ranarum murmura religiosa plebis auribus obstreperent*, narrat Liberius Papa, citatus à S. Ambrosio l. 3. de virginib. *frequens sermo est Sacerdotem Dei præcepisse, ut conticescerent, ac reverentiam Sacra deferrent Orationi. tunc subito circumfusus strepitus quævisse. Silent igitur paludes, exclamat meritò admiratione accensus,*

dicitur, & homines non silebunt? & irratio-
 nale animal per reverentiam recognoscit, quod
 per naturam ignorat? Hominum inter se tanta
 est immodestia ut plerique deferre nesciant
 mentium Religioni, quod deferunt aurium li-
 bertati! Ad Religiosum alibi Cœnobium
 perpes lacuna adjacebat, è qua diu noctuq,
 coaxantes ranæ, Chorum Religiosum mul-
 tum dissonante clamore interturbabant.
 quorum importunitatis impatiens tandem
 Archimandrita, silentium eis, ita ad impe-
 rium suum obsequentibus, indixit, ut taci-
 turnos deinceps semper & modestos Mona-
 sterio accolae sese præberent, neque ulla,
 etiam extra preces & consuetum chorum,
 coaxare audiretur. Ita narrat ex aliis scripto-
 ribus Eusebius Nieremb. in Philos. naturali.
 Quis non obstupescat & justâ indignatione
 moveatur, animantia rationis expertia ad tu-
 num viri religiosi contiscere mandatum, ho-
 mines autem ad obediendum Deo viventi
 natos & factos, nullâ tamen ipsius præcepti
 garrulitatem in rebus sacris, tam seriò inhi-
 bentis, habitâ ratione; nullo Sacerdotis
 Dei silentium indicentis habito respectu,
 nugas & petulantias suas continuare! De-
 missus in Templo Sancto suo, inclamat Spiri-
 tus Divinus Habac. 2. sileat à facie ejus om-
 nis terra. Et omni creaturâ ad vocem Dei

sui parente, solus homo refractarius insultare, & presentiam Numinis inhonorare audeat!

Neque minus se morigeras ad unum S. Procopij Abbatis mandatum exhibuerunt, volucrum alioquin summe garrulae, picarum, cui aliquando in Monasterio suo Ordinis S. Benedicti ad fluvium Boemiae Sazavam adfuit, attentius Deum precanti dum oblitrepunt, illico conticescere, & perpetuam proseriptione solum & aerem vertere iussa sunt. Cui praeccepto ita obedientes continue paruerunt, ut voluntario assumpto exilio omnes emigrantes, in posteritatem etiam iussionis huius observantiam propagarent: sic ut hodieque nulla prorsus ex picarum genere, toto illo Monasterij territorio, ad unum circumquaque milliare conspiciendam sese, aut audiendam praebet: praeclearo implumbus nostris Templorum picis documento, quantopere removenda sint longissime quavis loquacitatis, sacrorum & precum tempore, invitamenta, & distractionum occasiones, devotionem mentis dissipantes, & ad aliena sevocantes. Quae si necdum satis intelligunt quantum fugiendae sint, discant a S. Wollano apud Bollandum in eius Vita: quem cum sacris forte operantem odor non longe affati tunc asseris perstrinxisset, & nidoris

doris afflatu mentem in culinam, & patinam
 avocasset, tantum exinde poenitudinis hau-
 sit, ut culpam eluiturus, & omnem posthac
 ex carnum occasione distractionibus ansam
 praecisurus, se in perpetuum voto, nihil de ullo
 genere carnum ad mortem usque degustan-
 di, in vestigio obstrinxerit. Quid hic dice-
 rent carnales nostri & vix aliud praeter Cor-
 pus in Templum ad Sacra & orationem affe-
 rentes Precatores? magis in coquina ad fo-
 cum, quam in Templo ad Aram versantes,
 toti cogitatione & mente ad mensam in ci-
 bis & dapibus occupati? *quibus Deus Venter
 est*, ait Tertull. lib. de jejun. c. 2. *Aqualieu-
 lus Altare, & Sacerdos Cocus, & S. Spiritus
 nidor, & condimenta charismata, & rustica
 Prophecia veteris est, apud quos agape fervet in
 cacabis, Fides calet in culinis, Spes jacet in fer-
 culis?* Quibus verissime a Deo dici tunc pos-
 set: *Vos adoratis quod nescitis*, Joann. 4. ita
 in alia divulsi & abstracti, ut vix ipsi vobis
 praesentes, quid & quem deprecemini per-
 noscatis, ita irreverentes & incompositi, ut
 non Deum, sed rude lignum & idolum, fictum
 & derisoriam adoratione colere videri possi-
 tis.

Quod si his ad Deum revocandis non
 sufficit S. Isidorus lib. 5. Orig. cap. 4. mo-
 mens: *Oratorium est tantum orationi conse-*

erat, in quo nemo aliud agere debet, nisi ad quod est factum, unde nomen accepit: doceri id ipsum à brutorum rudissimo poterunt, qui fieri voluerunt sicut equus & mulus quibus non est intellectus. Psal. 31. Erat Bonovilla Hæreticus, magnus Calvinianæ infidelitatis & Sacramentariorum Avus, tam Christi sub Eucharistiæ speciebus incredulus quem non videbat, quàm pertinax nudi panis assertor, quem oculis se cernere judicabat. Multum operæ cum viro ad rectè credendum inducendo frustra jam insumpserat S. Antonius de Padua, ut acta ejus recensent, cum tandem pacificam erroris sui à molesto interpellatore (ita zelum viri Dei interpretabatur) possessionem pariturus sibi Bonovilla, tum se in Eucharistia Deum præsentem veneraturum edixit, cum prior suus mulus (Asinum fuisse dicunt alii) triduo ab omni cibo impastus, relicto, quod ei proponeretur avenæ pabulo, illum adoravisset. Accepto utrimque pacto, adducitur post triduum famelicum pecus, & effusâ hinc in pastum ad pedes ipsos avenâ, inde Eucharistiâ oculis ejusdem à viro Dei propositâ, in genua continuè reverens quadrupes provoluitur, neque eousque naturali cibo per vim etiam oni obtruso, unicè totum in præsens Numen intentum, refici, ut ad eum resurgens converti

verti voluit, donec sublata à conspectu Hostia, profanz & naturali in cibo sumendo actioni, sine irreverentiz periculo, locum fecisset. In tantum Religioni fuit bruto animanti, in Numinis conspectu, ad objectum aliud quantumvis præsens, obverti; quando ratione præditis hominibus pro ludicro, imò & pro lucro reputatur, etiam absentia procul objecta, in Templum mente & ore accessere, Deo præsentanti anteponenda.

Inter venerationis, Personam gravem condecentis exercitia, Corporis etiam, ac potissimum Capitis inclinationem recensuit, Sapiens Eccl. 4. *Magnato, inquit, humiliat Caput tuum.* Cujus monito insistens Ecclesia, in unaquaque jejunii Quadragesimalis Missa per Diaconum populo inclamari præcipit: *Humiliate capita vestra Deo.* Cui mandato quisquis superbe erectus durâ cervice resistit, inimicitias cum Deo profitetur teste Psalmista Pl. 82. *qui oderunt te, extulerunt caput.* Et dum ejusdem Ecclesiæ, toties sub tremendi Sacrificii initium, per quatuor anni tempora exhortantis monitum; *Flectamte genua*, contemptui habet, accidet ei quod impio aliquando Balthasari Daniel 5. *ut die quâ scribet contra eum Deus amaritudines,* Job. 13. *genua ejus præ timore ad te invicem collidantur.* Vadant rursus brutales

hi homines, & discant à bruto, flexibili genu (testibus Gesnero & Aldrovando) destitutum, flectere Deo genua, quæ Elephas ab Emanuele Lusitanix Rege Leoni X. in donum transmissus, coram Vicario Christi proci dens in terram, testibus Genebrardo Anno Dom. 1513. Maffejo, atq; Osorio, inflexit. Sed grandius ac mirabilius est, quod Boemia nostra paulò seriùs, anno scilicet 1580. aspexit. Nepomucum Boemix Oppidum est, ad confinia Bavariæ situm, in quo fures nocturnis tenebris abusi, expilato Templo, Calicem unà Sacratissimæ Hostiis refertum abstulerant, & argento soli cum Juda inhiantes, non minùs scelestè quàm ille Christum, effusis in struem lignorum vicinam temerè hostiis, prodiderunt. Et ecce discussâ primo mane nocte, dum flagello pascoribus pecora ad pastum minanda exciuntur, & jam etiam in armentum collecta, Urbeculâ educuntur, repente ad struem illam uno agmine conversa, mugitu quasi querulo venerabunda strepere, & certatim addensata in genua provolvi, sicut nec unum in numeroso pecore videretur, quod aliter quàm flexis in terram poplitibus, Creatori suo assisteret. Stupefactus re insolitâ Armentarius, & concursu hominum ad prodigium momentò concito, evocatur etiam loci Curio, qui e-

H

volu-

volutis nonnihil à strue indigesta lignis, Scras reperit Hostias sparsim in terra & ligna jacentes, quas in Sacram denuo pixidem adductâ Processione reverenter collectas primùm sustulit, mox pecora veluti obsequioso perfuncta officio consurgere, & ad solita pascua egredi cœperunt. Locus autem prodigii, extracto ibidem Tempello visus notari dignus, usque hodie vestigia rei gestæ servat, & miraculo fidem facit. Nolo hic alia complura, passim inter Exemplorum flores occurrentia referre, Brutalis in Deum reverentiæ monumenta, quale est illud Apicularum, projectæ à Sacrilego in Alvearis sui vicinia Eucharistiæ, sacram ædiculam ex cera molientium: Et alterum innocuarum pecudum, eidem intra baculum pastoralem, magicis usibus ab opilione suo inclusæ, totius gregis generali in terram provolutione venerationem exhibentium. Illud tamen ejusdem pecudis, quia non semel, sed stabili multorum annorum, in dies singulos exhiberi Deo solitum obsequii pensum, amplius impudentiam stoicorum istorum confundit, minimè silendum est, quod refert S. Bonaventura in Vita S. Francisci Seraphici. Duos hic educaverat, ad Religiosæ mentis per intervalla relaxationem, ex gente hac agnellos, quos perinde ac pauper ille Nathani

ni 2. Reg. 12. natrierat, qui crederant apud eum. ſimul de pane ejus comedentes, & de calice ejus bibentes, & in ſinu ejus dormientes, erantq; ei ſicut Filij. Quorum proinde etiam inſtitutionis, & rectæ in pietate educationis curam gerens, ita eos condocceſcit, ut diebus ſingulis incruento Agni immaculati Sacrificio ſecum intereſſent, & ſub Divinæ Conſecrationis tempus (nam aliàs ſubinde ſtationem aut ſeſſionem indulſerat) ad communionem uſque Sacerdotis in genua ſponte provoluti, capitis inclinatione, & totius corporis modeſtiſſimâ compoſitione, communem omnium Dominum & Creatorem adorarent. Quod Religionis pium exercitium ita profundè imbibebant, ut neque poſt defunctum Præceptorem, moris ejusdem tenaciſſimi, unquam obliſcerentur. Cùm enim illorum alter poſt fata viri Sancti, in pretioſam ceſſiſſet hæreditatem piæ cuiſdam Romanæ Matronæ, ſi quando illa moroſiùs domi hærens ad Eccleſiam pergere diſferret, eò uſque partim balatu, partim violentâ in reſiſtentem arietatione inſtabat, donec ad iter perpuliſſet, lætiſſimo tum grefſu heram præiens, ut Creatori ſuo conſuetum devotionis veſtigal, quoad poſſet, expendere, *tanquam ſi reſerens pecuniam*, verba ſunt S. Bonaventuræ Vitæ S. Franciſci cap. 8.

irreverentia indevotos argueret, Christosq; de
 votos ad tanti Sacramenti reverentiam incu-
 sare. Consimili industria legitur & B. Co-
 leta Virgo apud Surium, innocentem ovi-
 culam, ad adorandam submissis geniculis
 Venerabilem Hostiam ita assuefecisse, ut ab
 ejus elevatione ad finem usque Missæ in eo-
 dem venerationis situ immobilis semper per-
 severaret.

Quid adhæc in conspectu hominum timidis-
 simi, ante Deum vero impudentissimi & ita eos
 compellat S. Pacianus in parænesi ad poenit-
 tentiam: quid dicent aut quid respondebunt
 falsè exprobaturo olim Salvatori illud Jobi
 38. Ubi eras, cum me non jam tantum lau-
 darent simul astra matutina, & jubilarent
 omnes filij Dei, sed ipsa etiam rationis vacua
 pecora devenerantur? & quid pecora dicor
 eum ipsi etiam damnati æternum Spiritus ad
 conspectum mei Corporis conticescerent, &
 proni in terram adorarent? ita memorant a-
 cta S. Ægidij, qui cum modestiam in Tem-
 plo, & reverentiam apud suos vehementer
 urgeret, insolescentem aliquando & tumultu-
 antem sub Sacro Energumenum increpuit.
 Cujus verbis obsequens Dæmon, non modo
 clamores compescuit, sed etiam in adora-
 tionem submissis quem obsidebat homine,
 penitus ab eo discessit. Singularis etiam

exem.

exempli est quod referunt acta S. Blasij apud
Metaphrast. Hic enim in vasta solitudine per-
secutiones fugitans, cum in spelunca Missam
faceret quotidie, deficientibus auditoribus
aliis, à truculentis feris & bestiis frequenta-
batur; quæ si eum sacrificantem offendissent,
positis omnes ante spelæum genibus (nec
enim locum sacrum calcare præsumebant)
tam diu opperiebantur, donec finito Sacrifi-
cio, receptâ benedictione omnes ad sua re-
dirent. Atque hoc ipso indicio Vir Sanctus
ab Ethnicis Speculatoribus deprehensus &
captus est, curiosè resciscere volentibus,
quid ante specum adorabundus bestiarum
chorus sibi vellet. Quod utinam imitandum
sibi nonnulli proponerent, ad Tempa, velu-
ti ad nemora canibus succincti venientes A-
zores, & tantùm saltèm de sacri loci digni-
tate, quantum bestia illæ æstimarent, neque
tam liberè canes secum (quod ipsi discernere
nequeunt) ad Ecclesias inducerent. In-
digna penitus & pudenda Christiano nomi-
ni res, lascivos canes ità promiscuè in Ec-
clesias admitti, ut plures sapius molossos vi-
deas in loco Orationis, quam venationis.
Tantò certè res ista fuit scandalo Christia-
no Indo, à muro usque Chipensi Patres So-
cietatis JESU Romam comitanti, & in redi-
tu Pragam delato Anno 1659, ut totus ad

improvisum hoc in Templo spectaculum eo horresceret, & utraque manu, præ indignitate rei, oculis præclusis, insolentissimum factum detestaretur, non valens latis stuporem animi sive gestibus, sive verbis exprimere. tolerari id, dissimulari, imò & procurari à Christianis Europæis, ubi fidei sedes est & domicilium. quod apud Indos & Mogores si casu quolibet accideret, continuo in cineres redactâ bestia, expiatione reconciliandum Templum judicaretur. Quid enim dicebat ille? an non equi & muli in Templo tolerarentur decentius? qui capistro uni certo loco alligati, non ita effrænes cum perturbatione orantium discurrerent, neque Altaria ipsa, mappas & frontalia, prohdederent? conspurcarent, & nefandiora cœtera, à castis oculis neque in foro & plateis, sine lapidis jactu, aut baculi ictu in caribus toleranda, attentarent. Ubi sumus amabo Christiani? Turcis omnino in hoc deteriores, in quorum Meschitas canem, vel quamvis aliam bestiam induxisse, extremum capiti suo supplicium est arcessivisse. Et profectò si Monti Sinai, ex cujus summitate Angelus præcisè vice Dei locuturus, & Decalogum Israël promulgaturus erat, tantam reverentiam haberi Deus voluit & respectum, ut sub mortis pœna quamvis bestiam ad il-

lum adduci vetuerit, morte inquiring, morietur omnis qui tetigerit montem: & quidem quasi ex hoc detestabile evaderet anathema, manus non tanget eum, sed lapidibus opprimetur, aut confodietur jaculis, si ve iumentum fuerit, si ve homo, non vivet. Exodi 19.

An non longè digniores sunt Ecclesiæ nostræ, terra verè sancta, locus præsentia Dei toties consecratus, in quo voluntas Dei promulgatur, peccata remittuntur, Sacramenta dispensantur, Sanguis Christi ad ablendas animas profunditur, mysteria arcanissima celebrantur, nec quidquam nisi Divinum & Sanctum geritur? O Christiani, nolite Sanctum dare canibus, neq; mittatis margaritas vestras ante porcos, nè fortè conculcent eas pedibus suis, & canes conversi dirumpant vos: monet Christus Dominus Matt. 7. Quod sæpe sæpius accidere certum est, non modò dum mentem ab oratione distrahendo dirumpunt, sed etiam dum brutalibus petulantibus, sensus ad impura movendo, animam penitus dilacerent.

Discant & isti ab irrationali alite continentiam, quæ Templo Dei, rebûsque Sacris tanta debetur, ut nihil indecens, nihil inhonestum in eam admittatur. Falco erat egregius in Hibernia (rem narro verbis Giraldi Cambrensis in Topographia Hiberniæ)

à temporibus S. Brigidæ Virginis, qui Ecclesiam ipsius apud Kildatiam Lageniæ frequentabat, & Ecclesiasticæ turris summitati insidere consueverat, unde & à Populo 'avis Brigidæ' vocabatur. Mirum autem est, quòd circa Templum quod frequentabat, patrem sui generis alterius sexûs nõ admittebat, sed amoris tempore procul inde secedens, & apud montana ex consuetudine patrem inveniens, naturæ indulgebat: quo completo, iterum ad Ecclesiam solus revertebatur; omnibus qui in Ecclesia versabantur, signum præferens honestatis. Procul ergo, ô procul este profani à liminibus Sacris, neque Corpus Christi cum sordibus & luto admiscere præsumite; Ergò ne in loco, ubi quotidie nascitur in Eucharistia Christus Dominus, impurissima Venus, Idolum, & Sacra sua (quod Bethlehemi in despectum incunabulorum Christi fecit gentilitas) habebit? Numquid me ad iracundiam provocant, dicit Dominus, nõne semetipsos in confusionem vulcris sui? abierunt in voluptatibus, & in pravitate cordis sui mali, factiq; sunt retrorsum, & non in ante. Posuerunt offendicula sua in domo, in qua invocatum est nomen meum, & polluerunt eam. Jer 7. Et quam mercedem à Deo expectare poterit infelix Civitas, Provincia, Regnum, ubi liberè &

impunè in facie Ecclesiæ similia geruntur?
Et ego quiescere faciam de urbibus, & de pla-
teis vocem gaudij, & vocem lætitiæ, vocem
sponsi & vocem sponsæ, in desolatione enim erit
terra, dicit Dominus. Jerem. 7.

CAPUT XIV.

Præcellentia Eucharistia, & Christiani
Sacrificii, ingens malitiæ auctarium, in
impiè illi assistentes refundit.

Horas centum sexaginta octo habente heb-
domadâ, unam & solam horam (imò
vix dimidiam Missæ Sacrificio impenden-
dam) sibi ipsi segregavit Deus, & hanc in ope-
ra secularia & ridicula, & in conventicula
impendit, non conscientia tua te judicat ô ho-
mo? miratur jure æq. issimo S. Chrylостom.
hom. de Eucharistia in Encœntis. Gravis o-
mnino circumstantia malitiæ omnis irreve-
rentiæ tum temporis exercitiæ aggravans,
non velle tantillum moræ in gratiam & ob-
sequium Dei, cum omni possibili devotione,
abique omni nævo expendere. Quod si di-
gnitatem, si excellentiam, si pretium, si san-
ctitatem insuper Sacrificii attendas, tantum
in se, quantum totus Deus valet, continentis,
quo tota Sanctissima Trinitas nihil majus
facere, vel melius excogitare possit, in im-